

Kloe Espozito

OPAKA

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Chloé J. Esposito

BAD

Copyright © Chloé J. Esposito, 2018

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Lizi

Moja je osveta, ja ću vratiti.
– *Rimljanima 12:19*

Iako je to ludilo, ipak u njemu ima metode.
– *Hamlet, Vilijam Šekspir*

Ljubav je moja religija – umro bih za nju.
– *Džon Kits*

Sadržaj

Napomena	11
Prvi dan: Izdajnik	21
Drugi dan: Lopov	47
Treći dan: Štene	103
Četvrti dan: Opatica	155
Peti dan: Kurva	185
Šesti dan: Pandur	235
Sedmi dan: Pravi	305
Epilog	337
 Izjave zahvalnosti	 341
O autorki	343

Napomena

Ima nešto što treba da znate pre nego što nastavimo: prošla nedelja je bila skroz luda. To je zapravo blag izraz. Imala sam najbolji seks u životu. Otkrila sam da imam sklonost prema oružju. Sad svi misle da sam moja identična bliznakinja (jer je ona umrla, a ja sam ukrala njen život). Nekoliko ljudi je umrlo.

Ne bih rekla da to baš i ne liči na mene; nisam ja nekakva svetica. Ali do prošle nedelje nisam bila ubica. Bila sam kao i sav ostali svet. Dobro, bilo je tu sitnog kriminala: sitne krađe, paljevina, pronevera. Ali inače radila sam isto što i drugi: potiskivala i gutala. Radila sam u marketingu, prodavala male oglase. Imala sam stan u Arčveju u Londonu. Nisam još nikog ubila (mada mi jeste padalo na pamet). Nisam imala veze s mafijom. Nije me ganjao Interpol. Ali mnogo toga može da se promeni za samo nekoliko kratkih dana i sad sam ovo valjda neka nova ja.

Još sam sva sluđena. Ne znam odakle da počnem. Verovatno bi trebalo da počnem od početka, ali u glavi mi je samo kraj i to kako mi je Nino slomio srce.

Sve je počelo prošle nedelje s jednim nesrećnim slučajem. Nisam bila ja kriva. Stvarno nisam, verujte. Pa mi učinite uslugu i nemojte da me osuđujete.

Moja sestra bliznakinja je razlog što sam otišla na Siciliju. Bet je *očajno* želela da dođem. Platila mi je avionsku kartu i sve ostalo. Namamila me je besplatnim šampanjcem i obećavši mi sunce. Inače mi ne bi palo na pamet da odem. Znam ja bolje nego iko kako je druženje s pičketinom od moje bliznakinje u najboljem slučaju kao mučenje vodom. Ali samo što sam bila dobila otkaz jer sam gledala porniće, a i džukci od cimera izbacili su me iz stana. Bilo je ili Sicilija ili kartonska kutija. I zato sam joj, glupača, poverovala, i otišla kod nje.

Loš plan.

Kad sam stigla u njenu vilu u Taormini, mesto je bilo veličanstveno. Ono kao iz luksuznih turističkih časopisa. Pravo ludilo od gajbe. Uređeni vrtovi iz šesnaestog veka, mermerne statue, fontane, cveće. I bazen... ma ne možete ni da zamislite. Naravno da sam bila ljubomorna. Zar vi ne biste bili?

A tamo je bila i Betina beba, Ernesto. Klinca koga je dobila sa Ambrođom. Da ste ga samo videli. Ličio je na mene. Kao da je bio moje. *Trebalo je* da bude moj. „Ma-ma“, zvao me je. „Ma-ma-ma.“

Bilo je to previše. Nisam to mogla da podnesem.

Oči su mi pozelenele od jeda.

A onda mi je Bet rekla zašto me je pozvala da dođem. Ne samo zato što sam joj *nedostajala*. Ha! Ma je li boga ti! Pitala me je da li bih htela da se zamenimo kako bi mogla uveče da izađe. Nije htela da Ambrođo to primeti. Znala sam da se nešto čudno sprema. Nije trebalo na to da pristanem, ali podmitila me je zlatnim *Prada* sandalama, i šta onda jedna

devojka da radi? Čekala sam i čekala, sva skockana kao Bet, gotovo do ponoći. Kad se napokon pojavila, strašno smo se posvađale.

Stajale smo kraj ivice bazena i ona se nekako – ne znam kako – okliznula.

Udarila je glavom o ivicu i nestala pod vodom.

Mehurići... a onda ništa.

Znam.

Znam šta mislite.

Da je trebalo da uskočim u bazen i spasem je.

Ali vi nemate pojma koliko sam patila.

I zato sam je pustila da se udavi i ukrala njen život.

Ukrala sam njenu odeću. Ukrala sam njenog sina. Ukrala sam njenog jebenog muža. Ukrala sam njene milione i njenu vilu. Ionako je sve to trebalo da bude moje. Ambrodo ništa nije primetio (bar ne u početku).

Bilo je bolje nego da sam dobila na lutriji.

Ostvarili su mi se najluđi snovi.

Ispostavilo se da je Ambrodo u mafiji i da ima neke vrlo zanimljive prijatelje. Njegovi partneri Nino i Domeniko su plaćene ubice u Koza nostri. Pomogli su nam da zakopamo leš moje sestre u jednu jamu u obližnjoj šumi.

Sve je izgledalo bajno.

Svi su mislili da je to moj leš.

A pravi razlog što je moja bliznakinja htela da se zamenimo bio je taj da može da pobegne od mafije. Nije htela da njenom dragocenom sinčiću na kraju saspu metak u glavu. Htela je da napusti Ambrođa i pobegne sa svojim ljubavnikom Salvatoreom. Dvoje golupčića su skovali zaveru da me ubiju i zauvek odu sa ostrva. Bet je verovala da je niko neće juriti samo ako pronađu njen leš (*moj leš*). Kakva kućketina!

Kakva jebena zmija! Međutim, Salvatore se u poslednji čas predomislio i nije hteo da joj pomogne da me ubije.

Alvi – jedan, Bet – nula.

Eto ti ga na!

Ali onda sam spavala sa Ambrođom i, čitaoče, *morala sam da glumim*. Bilo je to kao da baciš grančicu u tunel pod Lamanšom. „Mikrokita“ je preblag izraz. O, a koliko sam godina samo straćila maštajući o sestrinom tipu...

Odmah je provalio da sam to ja.

Jurio me je po noći. Bežala sam da spasem živu glavu. Mislila sam da će me ubiti, pa sam ga preduhitrila. Rascopala sam mu glavu kamenom.

Kad je Ambrođo umro, otrčala sam kod Salvatorea u vilu. Rekla sam mu da sam ga ubila u samoodbrani, i u neku ruku i jesam. Misleći da sam Bet, Salvo mi je pomogao da se otarasim Ambrođovog leša. Bacili smo ga s litice u more. Napravili da izgleda kao samoubistvo.

A onda sam spavala sa Salvatoreom. Sto kila izvajanih mišića? Nisam mogla da odolim. On je međutim primetio da nemam na stomaku ožiljak od carskog reza kao Bet.

Opet sam provaljena.

Nisam smela da se uzdam u njega da će čuvati tajnu. Previše je toga bilo na kocki. I zato sam otišla kod Ambrođovog partnera Nina i rekla mu da mu je Salvo ubio gazdu. Nino je bio seksi. Nino je bio lojalan. Kazao mi je da mu je Ambrođo bio kao brat.

I to je upalilo.

Nino je ubio Salvatorea, a onda sam spavala i s Ninom.

Biću iskrena.

Bio je to najbolji stvarni muškarac s kojim sam ikad spavala (a bilo ih je podosta). Sanjala sam da postanem ubica zajedno s Ninom. Da mu budem partner. Da mu budem nevesta.

Mislila sam da sam pronašla onog pravog.

Smislili smo plan da radimo zajedno i zgrnemo pravo bogatstvo. Odlučili smo da prodamo Karavađa, sliku neprocenjive vrednosti koju je Ambrođo imao. Kupac je bio jedan mutni sveštenik koji je radio za sicilijansku mafiju. Ali džukela je tvrdila da je slika lažnjak. Nije hteo da nam da pare.

I zato sam i njega ubila.

Nino i ja smo pobjegli u London Ambrođovim lambor-ginijem i s dva miliona evra u koferu.

Nisam srećna što moram da vam kažem da je Nino bio greška.

Kad smo došli u *Ric*, ukrao je kola. Ukrao je jebeni kofer.

Znam da možda nikad više neću videti Nina, ali ako ga ipak vidim, kunem vam se da će nastati pakao.

Juče

*Nedelja, 30. avgust 2015.
Toskana, Italija*

Posmatram put kroz zatamnjeni vetrobran. Asfalt se sija i poigrava od jare: rastopljena reka žive. Imam osećaj kao da jedrimo, a ne kao da se vozimo. Nebo je široko i nemoguće plavo, plavo kao oči Demijana Luisa ili kao dres italijanskog ragbi tima za utakmice na domaćem terenu. Nikad nisam videla tako plavo nebo osim na filmu. Maslinjaci, ustalasa-na brda, prekrasni toskanski predeli, sve blista kao da je tek naslikano uljanim bojama iscedenim iz tube na platno.

Vrela koža sedišta lepi mi se za kožu. Ovaj minijaturni *Balensijagin* šorčić jedva da mi pokriva usmine. Graška znoja klizi mi niz prsa i zavuče mi se između grudi. Otpijem gutljaj mlakog proseka. Napolju je bar četrdeset stepeni.

– Hoćeš malo? – pitam. Pružam Ninu flašu.

On odmahne glavom. – *Niente*.

Čvrsto stegnem volan i zagledam se u izgrebane nokte. Treba mi manikir. Nežnoroze lak se sav izljuštio, a sasušena

krv pod noktima poprimila je gadnu boju rđe. Dijamantski sikter prsten moje sestre blista kao sićušna bomba.

Na radiju puštaju Tejlor Swift. „Out of the woods“. *Obožavam* tu pesmu. Pojačam radio i pevam. Bas zvuči kao seks. Pogledam se u retrovizor. Dobro mi stoje Betine *Guči* naočare za sunce. Dobro mi stoji njena odeća. Dobro mi paše ovaj život.

Nino mi da cigaretu i ja izbacim kolut dima.

Sad tako brzo idemo da više ne jedrimo, već letimo, jurimo preko sto osamdeset na sat. Gledam iglu na brzinometru kako drhturi, brže, brže. JEBOTE OVO JE ŽIVOT!

Legnem na sirenu čisto fore radi.

– Beta, jebote, začepi!

Beta, Beta, Beta, uvek jebena Beta.

Već mi se smučilo da izigravam sestru, ali Nino misli da sam žena njegovog mrtvog gazde. Ako mu kažem da sam njena bliznakinja, sve ću rizikovati. Rizikovaću život. Mogao bi da počne da postavlja nezgodna pitanja, kao na primer da li sam umešana u Ambrođovu smrt. Bolje da i dalje ostanem Beta. Bolje da se držim priče.

U kakvu se mrežu zapletete kad počnete da lažete.

Ja sam praktično crna udovica.

Vozimo ka severu, napuštamo Toskanu. Uputili smo se ka jezerima i švajcarskoj granici. Kroz Provansu, Burgonju, Pikardiju dok na kraju ne stignemo u London. Što dalje od Taormine. Što dalje od moje sestre. Što dalje od pandura i hrpe leševa. Što dalje od griže savesti, straha, besanih noći, toliko mrtvih... Protežem ruke iznad glave, obožavam taj divan osećaj opuštanja ramena i vrata, slatke droge što mi kola žilama, taj sjajan osećaj u glavi. Još osećam ukus koke što mi se iz nozdrva sliva u grlo. Smešim se Ninu, oblizujem utrnule usne. Još osećam njegov ukus od poslednjeg poljupca:

njegov slan jezik, crveni marlboro. Osećam miris losiona posle brijanja koji je stavio i njegovog seksi znoja. Osećam novac, skriven u sveštenikovom starom kožnom koferu. Sva se uspalim samo kad pomislim na njega. Sva se ovlažim...

– Znaš li koliko smo *bogati*?

– Dva miliona evra – kaže Nino. Uzima pohabani smeđi *Guči* kofer i pogladi ispucalu kožu. – *Allora*? Koliko će to da potraje?

– Možemo još da zaradimo – kažem. – Nino, dragi, mi smo *besmrtni*. Sjajan smo tandem. Zar ne misliš?

Ostavljamo pandure i mafioze za sobom, pred nama je svetla i smela budućnost. Alvi i Nino zauvek zajedno, ubijaju i jebu se, jebu se i ubijaju.

– Hej – kažem – hoćeš da stanemo? Baš bih se malo zabavila kraj puta.

Nino klimne glavom.

Skrenem na neki seoski drum i ugasim motor. Nino izade iz kola i otvori mi vrata. Pruža mi ruku da mi pomogne da izađem. Dođemo do haube i tu me Nino skine.

Silovito me baci na haubu, obraz mi oprlji vreo metal. Šorc mi je pao do gležnjeva. Nino me hvata za sise. Bože, što volim svog opakog momka. Znam da je prošlo samo *nedelju dana*, ali imam osećaj kao da ga *oduvek* poznajem. Pružam ruke iznad glave i grebem sjajnu skerletnu boju. Telo mu je teško, naleže mi na gola znojava leđa. Osećam kako mu srce bije u grudima, kako me njegove tek iznikle čekinjke grebu po leđima. Koža mu je vrela, prži. Osećam ukus soli i seksa.

Tuca me i tuca me i tuca me.

– Nino, Nino, Nino – kažem.

Volela bih da on kaže „Alvi“.

Svršavamo zajedno. Zacrveni mi se pred očima. Tela nam se tresu, grče. Na tren nismo tu – u drugom smo univerzumu.

Nemam pojma ko sam; Nino i ja smo jedno. Francuzi ovo zovu *la petite mort* – mala smrt, ili tako nešto. Kao da je nešto u meni umrlo. Ali ja se nikad u životu nisam življe osećala. Ma nemaju oni pojma.

A onda se vratimo na Zemlju. U stvarnost. Ali znate šta? I to je strava. Trenutno je strava biti ja. Nino ga izvadi iz mene, a ja se uspravim. Sve mi se vrti i sva sam ustreptala. Čujem ga kako gazi po šljunku. Čujem kako uzdiše „Beta“. Saginjem se da dohvatim šorc, pa ga navučem preko lepljivih nogu. Naslanjam se na lamborghini i gledam Nina kako pali cigaretu.

– Gde si ti bila celog mog života? – pita me.

– Čekala sam *tebe* – kažem ja.

Pređe mi prstima preko donje usne.

Pogledam ga u oči.

Sve ovo... sve mi se ovo čini kao san. Osećam se bezbedno. Osećam se željeno prvi put u životu. Sad dok sam ovde s njim... Nikad se u životu nisam ovako osećala. Gotovo da je previše dobro da bi bilo istinito.

PRVIDAN
Izdajnik

Prvo poglavlje

DANAS

*Ponedjeljak, 31. avgust 2015.
Hotel Ric, Sent Džejms, London*

Prosto čujem Bet:

Alvi, što povraćaš u lavabo?

Zato što kenjam u šolju.

Šta, u isto vreme?

Aha, u isto vreme. To se zove trovanje alkoholom. Nevide-no je dobro. Treba i ti da probaš jednom. Kučko.

Odignem teške kapke tek malčice. Zaslepi me blistava belina: porcelanski lavabo. Smesta ih spustim; to je bolelo. Spustim obraz na tvrdnu hladnu ivicu lavaboa i jašem na talasima mučnine. Ja sam surfer što juri pod preklopljenim talasom na Havajima, klizam po talasu, pa se sjurim u uspe-nušanu vodu. O ne, evo ga *opet*. Iznova i iznova povraćam ono malo želudačne kiseline koja mi je preostala.

NINO, PLATIĆEŠ MI ZA OVO! ZA SVE SI TI KRIV!

Džin, votka, martini, šargarepa (baš čudno, zar sam jela šargarepu?). Dah mi odzvanja po lavabou. U glavi mi se vrti i tutnji.

*Nikad više ja
Neću piti, nikada.
Sad sam ozbiljna.*

Moj prvi haiku za danas...

Alvi, ti si genije, još imaš dara. Šta me briga što se moje pesme nikome ne dopadaju. Ni Kits nije bio cenjen za života. Bet je stalno govorila da traćim vreme, ali ne pišem ja pesme za kritičare.

Naposletku se strovalim na pod. Pločice kao da mi pođu u susret i zveknu me – BAM! – u glavu.

Jesam li ja to pala s ve-ce šolje?

Usta mi se ispune krvlju od posekotine na usni. Mrtvosana sam, al' bar nisam mrtva – ne jedem burger na klonji kao Elvis Presli. Telo mi se trese na crno-belim pločicama. Uh, šta je to? O, to sam ja. Miris tela pomešan sa osveživačem za ve-ce ili dezinfekcionim sredstvom s mirisom mora. Skroz sam gola, na sebi imam samo Betinu dijamantsku ogrlicu. Otpuzim kao komandos, kao pešadinac, na toplu i mekanu podnu prostirku: moje pusto ostrvo usred uzburkanog mora. Nalazim se u prelepom hotelskom kupatilu napravljenom skroz od mermera i stakla. Sve blista. Sve je novo. Tu su džakuzi i tuš-kabina dovoljno velika za dvoje. Izvrnem se na leđa i upiljim se u tuš-kabinu. Rado bih ušla u nju, ali nisam sigurna da mogu da stignem do nje...

Začuje se tiho šuštanje kad beli električni osveživač vazduha prsne i ispuni prostoriju veštačkim mirisom magnoliје. Pogled mi zapne o veliki TV okačen na zidu. Dočepam se

daljinskog upravljača i uključim ga. Imam neki osećaj da bi trebalo da pogledam vesti, neki čudan osećaj u stomaku koji nema veze sa alkoholom; nazovimo to predosećajem...

Na ekranu se pojavi moja slika s Betinog venčanja na kojoj sam ružno ispala.

Pojačam ton do daske.

„Leš žene za koju se veruje da je dvadesetpetogodišnja britanska državljanka Alvina Najtli pronađen je jutros u šumi nedaleko od Taormine na Siciliji, javlja nam naš izveštač iz Italije Romeo D'Alba.“

*Pih sranje, sranje,
Ovo je teško sranje,
Baš teško sranje.*

Ovo je faktički haiku. Nije baš *Šekspir*, ali stvarno sam gadno mamurna. Ne možete očekivati da u ovakvom trenutku stvorim svoje najbolje delo.

Cigarete su mi pored lavabo; zapalim jedan marlboro i duboko uvučem dim. Mislila sam da neće naći njen leš, bar ne tako brzo. Jesam li sad propala?

Ali ne znaju ko je ubica.

Jedan pročelav čovek u bež odelu stoji među hrastovima i kestenovima i drži mikrofona tik ispod mlohavog podbratka. (Kako li je pobogu *on* dospao na televiziju? Izgleda kao rovito jaje.) Maše mlitavom bledom rukom i pokazuje iza sebe, na proplanak u šumi. Rupa u zemlji okružena je policijskom trakom, hrpa zemlje i tona cigala, gomila krša, lomljenog betona: grob moje bliznakinje.

„Dovola za izgradnju nije izdata za ovo imanje. Nedovršeni objekat bio je loše izgrađen, zavučen duboko u sicilijansku šumu. Međutim, neobičan miris privukao je pažnju nemačkog

ovčara Antonije Riči. Sinjora Riči, ispričajte nam, molim vas, šta se dogodilo kad ste jutros izveli svog psa Lupa u šetnju.“

Kamera se okreće i na ekranu se pojavljuje žena koja stoji pokraj Romea. Antonija je niska, odevena u vetrovku, sa zlatnom frčkovom kosom. Ima duguljasto lice i orlovski nos. Čini mi se da podseća malo na svog psa. Lupo stoji između njenih nogu i dahće, iz usta mu visi ružičast vlažan jezik, uši su mu šiljate i načuljene. Romeo gurne mikrofona u Antonijino lice. Ona izgleda prestravljeno jebote.

„Lupo... njuška... laje na zgradu. Uznemiren je. Pokušam da ga odvučem... pokušam da ga odvučem odatle, ali on ne mrda. On mnogo dobar pas.“

Lupo laje.

„Mir, Lupo.“

Žena mu da poslasticu.

„Onda kopa i kopa. Lovi nešto ispod kuće. Ja pomislim to *topo*, uh... ciju-ciju?“

„Miš?“

„Miš. Ali ja se uplašila. Kuća, deluje *strano*... čudno... a onda ovde vidim duga plava kosa. Ovde. Evo ovde.“ Pokazuje na zemlju. „Čujem priče. Znam. Znam Koza nostra. Pa zovem policija.“

Romeo klima glavom i vraća mikrofona do sebe. Gleda psa, koji mu sad njuška između nogu.

„Ne. *Basta*“, kaže Antonija i cimne povodac. „*Mi dispiace*.“*

„Policija je došla ovamo u sedam i trideset ujutru. Prepoznali su da je ovo tipično mesto zloglasne sicilijanske mafije Koza nostre. Nimalo se nisu začudili kad su u betonskom temelju pronašli leš.“

* Ital.: *Basta* – dosta. *Mi dispiace* – izvinite. (Prim. prev.)

Kamera se okreće ka sicilijanskoj šumi. Pas diže nogu i zapišava krš.

„LUPO! NE!“

„Otkriće leša Alvine Najtli, za koju se sumnja da je ubijena, dovodi u pitanje i navodno samoubistvo njenog zeta Ambrođa Karuza, starog dvadeset devet godina, koji je umro pre samo tri dana. Policija ispituje dokaze da li je i Ambrođo Karuzo zapravo ubijen. Ja sam Romeo D’Alba, za BBC njuz, uživo iz Taormine.“

Super.

Uzimam daljinski i isključujem televizor.

Našli su i moje i Ambrođovo telo. Bilo je samo pitanje vremena. Sad će da jure Bet. Nadala se samo da bi je ispitali, da vide može li ona nešto da im rasvetli. No sad kad su i njena bliznakinja i njen muž mrtvi, ta se nada ugasila. Hoće li im Bet biti glavna osumnjičena? Šta ako misle da je ona krivac?

Bet. O bože, pa to sam *ja*.

Osim... Je l’ bih mogla ponovo da postanem Alvi? Iako sam zvanično riknula? JOJ! Kakva zbrka...

Nekako se uskobeljam na noge i dignem s prostirke. Kad pustim vodu u šolji, zazvuči kao cunami. Nagnem se nad lavabo, pustim gladnu vodu i ispljuskam se po licu. Pogledam se u ogledalo. To nije bila dobra ideja. Izgledam kao ona što se izvukla iz groba, kao Uma Turman u *Ubiti Bila 2*. Krvave usne i razmazana maskara, mokra kosa čupava, zamršena i masna. Koža mi je nekako sivkasta. Ja sam Mortiša Adams ili zombi. Tako sam izgledala pre nedelju dana u Arčveju.

Strava.

Do jaja.

Opet sam na nuli. Bez para. Bez posla. Bez stana. Bez momka. Džabe sve ono na Siciliji. *Straćila sam* onoliko vreme i trud. Sedam dana mukotrpnog rada. Zašto sam uopšte

otišla u Taorminu? Samo sam htela na odmor. Malo sunca da dobijem boju. Bet me je doslovce preklinjala da sednem na avion, a ja baš i nisam imala mnogo izbora. Dotakla sam dno. U Londonu nisam imala ništa sem gomile dugova i navike da kupujem greb-greb lutriju. Opasnosti da navučem herpes ili neku drugu veneričnu bolest. Živela sam u rupetini punoj buba, leglu šuge, a moja savršena sestra bliznakinja udala se za *mog tipa* i otišla u Burdž al Arab.

Ne, znate šta? Nisam na nuli – *u minusu sam*. Korak napred, nazad dva. Sad „Alvi Najtli“ jedu crvi, a italijanska policija juri mene. Šta da radim? Da gledam s vedrije strane? Da jebote uopšte ne postojim? Moram da nađem Nina, povratim lov u i zbrišem... u Monako. Ali kako ću jebote da ga nađem kad sam bez prebijene pare?

Pre sam mislila da sam dotakla dno, ali sad je tek sve otišlo dođavola.

Pogledam u svoje zakrvavljene oči i uzdahnem. Hajde, Alvi. Misli. Šta bi Bijonse uradila? Nino je negde na slobodi. Ima lamborgini i kofer pun love. Ali ja sam Glorija Gejnor. Preživeću. Ima da mi plati. Osvetiću se ja, baš kao i Hamlet. (Ženska Hamleta? Ne, to mi zvuči kao omlet.) Naći ću ga i ubiću ga. Samo gledajte. Da samo nije onako snažan...

Hodam po sobi na prstima kao da gazim po jajima. Flašice su svud po podu: smirnof, glenfidič, džek danijels, pims. Poluprazne, otvorene, tužne. Stučem na eks čokanj bombaj safira, jedinog pića koje je ostalo u frižideru. Noćas sam popila sve iz mini-bara pre nego što sam se obeznanila. Klin se klinom izbija. Džin mi prži utrobu kao kiselina.

Na poslužavniku je čokoladni biskvit, uz šolje i tacne. Hromirani srebrni čajnik. Kesice čaja. Strpam biskvit u usta i žvaćem ga. On kao da mi olakša gorak ukus izdaje u ustima,

zasladi gnusni vonj prevare. Zar i ti, sine Brute? Kao da mi je zabio nož u leđa, i to moj nož.

*Nino, o, Nino,
Ima da te nađem ja,
O, Nino, gade.*

Pored fotelje ugledam njegov crni borsalino šešir. Uzmem ga i probam kako mi stoji. Crveni marlboro, koža, seks – zatvaram oči i udišem njegov miris. Sećam se kad sam ga prvi put videla u Betinoj vili i kako mi se učinilo da je ceo svet stao. Nino vozi svoj minivan s mojom mrtvom bliznakinjom u gepeku, u kolima trešti *Metalika*. Njegove mišićave ruke skroz istetovirane. Njegovo golo telo. Izvajani trbušnjaci. Savršena kita od trideset centimetara. Namrštim se. Ne, ne nedostaje meni Nino, već njegov kurac.

Vidim ga, bar njegova leđa, kako odlazi Ambrođovim kolima, juri niz Pikadili, crvena štop-svetla na lamborginiju bleskaju. Čoveče, obožavala sam ta kola. Jebi se, Nino, usrani lopove. Ta kola su bila ljubav mog života.

„Ako nikad ništa ni od koga ne očekujete, nećete se nikad ni razočarati...“ Trebalo je da poslušam Silviju Plat. Trebalo je da odem u časne sestre.

Strgnem šešir s glave i bacim ga na sofu, pa osetim miris buketa ruža što stoji u vazi pored vrata. Kako li je to preživelo moje noćasnje divljanje? Moje silovanje i haranje kao da sam Viking. Bila sam Kit Mun ili Kit Ričards ili neka druga rok zvezda dok sam lomila sve po sobi. Bila sam tajfun, tornado: uragan Alvi.

Trebaće mi nedelja dana da se oporavim. Sve bih dala za malo koke. Ili za eferalgan.

Dobro. Dosta je bilo. Gde je jebote Betin ajfon? Mora da je ovde negde.

Preturam po crvenim baršunastim zastorima što u gomili leže na podu. Svećnjaci, kristalni ukrasi i sjajni časopisi razbacani su po celoj dnevnoj sobi. Bar nema pilića. Ni tigra. Ni bebe. Osećam se kao da snimam *Mamurluk u Vegasu 4*. Čoveče, šta bih dala da ovo *jeste* film, mogla bih da stisnem pauzu ili da ga premotam. Vratila bih se na sam početak i zadavila onu kučku još u stomaku.

Napokon pronađem ajfon, koji viri ispod tepiha. Ščepam ga i otvorim aplikaciju koju sam skinula, onu da mogu da pratim Ninov mobilni. To, Alvi, to ti je bio genijalan potez. Najbolja fora koju znam. Uzela sam Ninov mobilni dok se tuširao. Tek je bio završio razgovor, pa je još bio otključan. Instalirala sam aplikaciju za svaki slučaj. Čoveče, sreća da jesam! Nekako sam znala da ne mogu da mu verujem. Nekako sam naslutila da je seronja. Mogla sam celu noć da ga čekam u onom baru pijući votku-martini. A sad će mi se Ninova lokacija pokazati kad god ima signal. Proveravam aplikaciju. Poslednji put je džukela bila negde na aerodromu Hitrou. Ali to je bilo pre mnogo sati. Osvežim aplikaciju jednom, dvaput, tri puta, četiri puta. Ništa. Ne radi jebote! Njegov GPS mi se ne pokazuje!

Da, to je to. Sjebana sam. Nikad ga neću uhvatiti. Ta mi je aplikacija bila jedini valjan trag. Šutnem čajnik u kamin i tresnem šoljicu o vrata. Šolja pukne i prelomi se na dva dela, baš kao i moje glupo srce. Kako ću sad dođavola da ga nađem?

*Da na krilima brzim kô misô il' ljubavne želje osveti svojoj pojuriti mogu.**

* *Hamlet*, Vilijam Šekspir. Svi navodi u prevodu Živojina Simića i Sime Pandurovića. (Prim. prev.)

Ponovo pogledam u ekran. A možda je u avionu. Možda je prebacio telefon u avionski modus. Proveriću kasnije. Biće sve u redu. Opusti se, mala. Iskuliraj.

Ima osam propuštenih poziva i jedan novi imejl od mame za Bet. Otvorim poruku i pročitam je.

Od: Mejvis Najtli

<MejvisNajtli1954@yahoo.com>

Za: Elizabet Karuzo

<ElizabetNajtliKaruzo@gmail.com>

Datum: 31. 08. 2015. u 09.05.

Tema: Gde si?

Elizabet dušo, gde si ti pobogu? Izludela sam od brige. Ovde sam, u Taormini, sa tvojim sinom i dadiljom, i niko ništa ne zna. Policija je na sve strane, raspituju se za tvoju sestru. Digla se dževa jer je zakopana u onoj šumi. Rekla sam im ono što si mi kazala preko telefona, da je to bio nesrećan slučaj, ali mislim da mi nisu poverovali...

Zvala sam majku prošle nedelje i rekla sam joj da je Alvi mrtva. Kazala sam joj da je bila loš plivač i da se napila i upala u bazen. Nije se posebno iznenadila. Pre joj je *laknulo*...

Nego, dosta o tome. Mnogo mi je žao zbog Ambrođa. Kakav šok! Sirota moja! Mogu samo da zamislim koliko patiš. Stvarno je bio divan muž. Savršen zet. Tako bogat. Tako zanosno zgodan. Nikad neću zaboraviti njegovu zadnjicu dok je čekao da priđeš do oltara. Rekla sam policiji da nema šanse da se ubio. Tako zgodan i bogat čovek neće sebe da ubije. Pokazala sam im vašu sliku s medenog meseca, onu divnu fotografiju na kojoj na plaži pijuckate daikiri.

„Ambrođo Karuzo“, rekla sam policajcu, „oženjen je mojoj ćerkom Bet. Da li biste se vi ubili da vam je ona žena?“ Složio si da si stvarno izuzetna. Otišao je čak dotle da je rekao kako si lepotu nasledila od mame. Moram priznati, nisam to porekla. Da je video tvog oca Alvina, ne bi nimalo sumnjao u to. Ovi Italijani su vrlo koketni. Moram reći da mi promena godi. U Sidneju žene izvesnih godina prosto su nevidljive. Ali ja sam i dalje žena. Još imam potrebe. I cenim kompliment. Trudim se da vodim računa o sebi... pilinzi, klistir. Pazim da očuvam izgled. Neću još na otpad.

Nego, dođi da se vidimo, mila. Ovoliki stres mi nije dobar za živce, a vidim i da mi kortizol remeti rad srca.

Voli te tvoja mama.

Cmok!

P.S. Pokušala sam da te dobijem na telefon, ali kao da ima neki tehnološki kvar. Zvoni i zvoni, a onda me prebaci na govornu poštu. Anđele, javi mi se molim te.

Obrišem imejl. Zavrtim glavom. Neverovatna je.

Neko pokuca na vrata.

Šta to bi? *Policija?*

– Ko je? – pitam.

Merkam prozor. Pretpostavljam da bih mogla da izađem kroz prozor ako bih morala. Koji je ovo sprat? O, poslednji... *Genije*. Super ti je plan, Alvi. Gola si, kô od majke rođena. U samom centru si Londona. Usred bela dana. Niko te neće opaziti kako gola-golcata juriš po krovu.

– Izvinite, gospođo, sobe se, znate, napuštaju u podne.

– Da, jasno. A koliko je sad sati?

– Pola dva.

Sranje. – Evo sad ću.

Moram da se izgubim oдавde pre nego što vide apartman. Nino i ja smo sinoć platili račun (u kešu, debelim svežnjem novčanica), ali time smo platili noćenje, a ne kompletno jebeno renoviranje. Moram da zapalim.

Ali nemam šta da obučem. Nino je odjebao s mojim stvarima u koferu. I sa svom lovom. Šta li će *on* da radi sa haljinama moje sestre? *Guči*, *Lanven* i *Tom Ford*. Iskreno, sumnjam da bi mu dobro stajale. Ha! Hoću da mi se vrate. Kao i moj poster Čeninga Tejtuma. Ne mogu da verujem da mi je i to uzeo. Mislim, koji će to njemu.

Uzimam onu prljavu haljinu od juče (Betinu malu crnu *Šanel*), pa odem u kupatilo da se istuširam. Stanem pod vrelu vodu. Iz sveg glasa pevam „You oughta know“ od Alanis. Umotam kosu u peškir, navučem haljinu i odem u salon. Zapalim cigaretu, pa se ushodam po sobi kao lav u kavezu. Treba mi lova da odem u potragu za Ninom: za avion, hotel, votku i tako dalje. Ali sve moje kartice su iskorišćene do limita, a Betinu ne smem da upotrebim jer će to privući pažnju. Šta sad da radim?

Pogled mi privuče Betina dijamantska ogrlica što mi blista oko vrata. Betine dijamantske minđuše. Betin *Omega* sat. Na ruci su mi još Betina burma i verenički prsten... Prošle nedelje su mi bili super, dok sam izigravala svoju blizakinju. Prevarila sam gotovo svakoga, ali sad mi više valjda nisu potrebni.

Pitam se koliko bih dobila za njih da ih založim.

To ću da uradim. Odmah. *Odoh*.

Spremam se da otvorim vrata, strčim dole i odjurim na Mejfer, a onda stanem – s rukom na kvaci – i ukopam se u mestu. Gde mi je pamet? Stvarno! Jadna slatka mala nenaoružana Alvi protiv onog strašnog čudovišta Nina. On je

profesionalni mafijaški ubica. Ima *dvadeset godina* iskustva. Sam bog zna koliko li je ljudi ubio. *Sigurno* više nego ja. Verovatno ih je na stotine. Ili na hiljade. Daj, kakve šanse ja imam? Mora da sam poludela.

Pustim kvaku i srozam se na pod.

A mogla sam da imam sve.

Ovol'ko mi je falilo. *Ovolišno* jebote. Vila. Auto. Jahta. Beba. Nepromenljiva renesansna slika. Živela sam život. *La dolce vita*. Dva miliona evra bila su samo početak. Nino mi je *sve* oduzeo kad me je sinoć ostavio ovde i otišao. Vrele suze grunu mi na oči i sliju se. Trepćem i trepćem da ih oteram.

Kakav je to miris? *Mis Dior šeri?* Baš čudno što iako sam se istuširala još osećam Betin miris: slatunjav, lepljiv, mučno slatkast. Mora da sam ga previše stavila.

U uvu začujem sestrin glas kako mi šapuće: – *Vratiću ti za ovo.*

Šta?! Je li to Bet?!

Otvorim oči i sednem. Osvrnem se oko sebe, ali soba je prazna. U njoj nema nikog osim mene.

– *Ubila si me.*

– Ali nisam. Okliznula si se. – Zar stvarno moram ovo da slušam? – Nisi više moj problem.

– *Ha! Biću. Samo čekaj.*

– Šta koji moj? Je l' ti to meni *pretiš?* Ti si mrtva. Rođenim očima sam te videla mrtvu...

– *Osvetiću ti se.*

Ustanem i naslonim se na zid, lice mi oblije hladan znoj, dišem plitko i isprekidano. Popalim sva svetla u sobi: blistav zlatan luster, radnu lampu na pisaćem stolu, lampicu na stočiću. Dograbim nožić za pisma od slonovače.

– *Ima da mi platiš* – kaže ona. – *Hladnokrvno si mi ubila muža, ljubavnik mi je zbog tebe ubijen...*

Dodavola, u pravu je. Jesam to uradila. Pretpostavljam da je zato ljuta na mene.

– Okej. Samo čekaj, samo čekaj – kažem ja. Nožić mi podrhtava u ruci. Glas mi je tih i slab.

– *O, mogu ja da čekam. Nemam kud da odem. Ukrala si mi život, ako se sećaš.*

Smeje se okrutno i neveselo, kao onaj košmarni klovn iz filma *To*. Otkud jebote dopire taj smeh? Stanem nasred sobe i okrećem se ukруг za trista šezdeset stepeni. Ona nije ovde. Zar ne?

– Kao prvo, ti si *mrtva. Riknula si*. Kapiraš? Ti si samo glupi glas u mojoj glavi. Kao drugo, šta ćeš da mi radiš? *Da pričaš sa mnom? Strašno!*

Tišina. Muk. Ni glasa. Ni smeha. Ni uzdaha. Ni kivanja.

– Bet? – Gde je nestala? Milim ka ogledalu. – Bet, nije smešno. Jesi li još ovde?

Priđem bliže, upiljim se u svoje oči. Toliko sam blizu ogledala da ga zamaglim dahom. – Bet? Bet? BET?

– *Moja je osveta, ja ću vratiti.*

– UHHH! Umukni, zombi pičketino!

Bacim se na pod.

– *Pustićeš da Nino gazi po tebi baš kao i Ambrođo. Pojebu te pa te šutnu. Niko nikad ne ostane s tobom.*

– Ne. Nema šanse. *Neću to dozvoliti.*

– *Pogledaj se samo! Kako si jadna. Nikad ništa nisi uradila kako treba.*

– Ima da nađem Nina, pa makar mi to bilo poslednje u životu.

Uspravim se i šmrknem.

Ugledam buket ruža kako mi se smeje, čika me, podsmeva mi se. Nino mi nikad nije kupio cveće. Kad malo bolje

razmislim, niko mi nikad nije kupio cveće. Ugledam malecnu kovertu tutnutu u vazu. Skočim na noge i izvadim je.

O bože! Jeste od Nina!

Šta hoće? Šta kaže?

CARISSIMA* ELIZABETA, AKO ME UHVATIŠ,
MOŽEMO DA RADIMO ZAJEDNO.

I to je to. Nema poljupca. Nema „Draga, izvini“. Nema „Ljubavi, pogrešio sam“ niti „Hoću da mi se vratiš“ niti „Grozan sam“. *Ako* ga uhvatim? *Ako? Ako?* Nema tu nikakvo *ako*. On mi je ljuti neprijatelj. Neću ja samo da ga *nađem*. Ha! Ima jebote da ga *ubijem* na licu mesta! Je l' on to ozbiljno? Kakva uobraženost! Ne moram ja da radim s njim. Ta skotina mi je sve upropastila. Zar on stvarno misli da ću ja prosto preći preko svega? Da ću se izvrnuti na leđa i pustiti da me jebe? Da ću se pretvoriti u krpu da me gazi? A ne.

Ja sam ALVINA NAJTILI.

Bolje bi mu bilo da me se plaši.

Odsad nek budete krvave, misli, il' bez svake mete...

*Osveta ne sme imati granica.***

Grabim pune ruke cveća, trnje mi se zariva u dlanove, grebe me, probada, pušta mi krv. Bacam ruže na tepih, latice se razlete na sve strane, voda prska, iz palca mi kaplje krv. Skačem u Betinim *Prada* sandalama, skačem i skačem dok ih sasvim ne izgazim.

* Ital.: Najdraža. (Prim. prev.)

** *Hamlet*. (Prim. prev.)

Drugo poglavlje

Berlington arkejd, Sent Džejms, London

– Koliko?

– Dve stotine dvadeset šest hiljada funti i devedeset osam penija.

Čovek ima pevljiv škotski naglasak kao Juan Mekgregor u *Mulen ružu*. Dragulji blistaju na crnoj baršunastoj tkanini prostrtoj na stolu od orahovine.

– Ponovite. Nisam razumela.

– Dve stotine dvadeset šest hiljada funti i devedeset osam penija.

– Jebote!

– Živi bili.

Mislila sam da će biti možda pedeset ili šezdeset hiljada. *Sedamdeset* maksimum. Ali ovo je neverovatno. Ovo je pravo bogatstvo. Možda mi je *danas* srećan dan?

– Želite li da vam zapišem?

Vadi *mon blan* nalivpero iz džepa i zapiše iznos na belo kartici. Nacrta elegantan vitičast simbol za funtu – veći nego što je potrebno, kitnjast – tek da postigne jebeni efekat.

Ima da ga pritisnem, da izvučem još više. Neću više dozvoliti nijednom muškarcu da me prejebe. Naučila sam to na sopstvenoj koži, od Nina.

– Trista hiljada.

– Oprostite?

– Da kažemo trista hiljada i da sklopimo posao.

Pljunem na dlan i pružim ruku, čekam da je čovek prihvati. Matorac se češka po proćelavoj glavi. Bele vlasi su mu kovrdžave i suve; treba da kupi neki balzam za kosu. (Znam ja da nije kosa sve u životu, ali mora od nečeg da se počne...) Perut mu sipa po ramenima kao sneg što veje na božićno jutro. Volela bih da prestane da se češe. Sad je već udarila mećava. Mogla bih Sneška da napravim.

– Bojim se, gospođo, da je taj iznos previsok. Mi vršimo veoma, veoma precizan proračun kad procenjujemo vrednost...

Bla-bla-bla jebote.

– Hoćete dijamante? Dajte mi novac. Inače odlazim.

Tako.

Sve sam bolja u pregovaranju. Sve je u moći i mudima.

Čovek me pogleda preko polumesečastih naočara i nagne se ka meni. – U tom slučaju, gospođo, želim vam prijatan dan.

Zavali se, skrsti ruke i lupka cipelom po podu. O, pa on to čeka da odem. Džukela je provalila da blefiram.

– *Bravo, Alvi* – kaže mi Bet.

Osvrćem se po zalagaonici. U njoj se prodaju antikviteti, kao i satovi, starinski broševi i dijamantsko prstenje. Na zidovima su slike i fotografije u sepiji. Viktorijanska čipka. Kutija od slonovače. Tu je i ljudska lobanja, koja mi baš zanimljivo

izgleda, sa bež temenom i slomljenim zubima. *Avaj, jadni Joriče!* Međutim, neću je (ne ako nije Ninova). A i deluje mi kabasto da se nosa okolo.

Na jednoj prašnjavoj polici ugledam starinski sat s kukavicom.

– Dve stotine dvadeset šest hiljada funti i devedeset osam penija *i onaj sat*.

Pokažem na policu. Čovek se okrene da pogleda. Uopšte ne znam zašto sam to rekla. Iskrena da budem, i ne sviđa mi se. Kitnjast je i previše izrezbaren, sa nesnosnim rimskim brojevima i glupim listićima na sve strane. Lakirano drvo s bakrenim lancima i klatnom što visi. Na vrhu su vratanca kroz koja kukavica promoli glavu. Tako nešto bi moja baba kupila na putovanju na Švarcvald devetsto dvadeset osme.

– Dogovor je pao – kaže čovek. – Prebaciću vam novac istog trena, direktno na vaš račun.

Pružam mu Betine dragulje i zvekнем ga snažno po ramenu.

– Ne, hoću da me isplatite u gotovini.

Sa sakoa mu se digne oblak peruti. Otrem dlan o haljinu.

Posle nekog vremena čovek se vraća sa desetak debelih svežnjeva novčanica. Prebrojim svaki. Iznos je tačan, u peni. Otvorim sat i gurnem novac unutra. Zapalim cigaretu da proslavim. Opa! Opa! Ne mogu da verujem! *Dve stotine dvadeset šest hiljada funti i devedeset osam penija samo za mene*. Sva ozarena izađem iz zalagaonice u Berlington arkejd. Praktično protrčim pored prodavnica. O, gle, baš mi se sviđa ona narukvica...

Ali sad *nije* vreme za kupovinu.

Ne, treba mi taj novac za Nina, votku, avionske karte itd. itd.

Moram da nađem Nina i ostatak love. Dvesta hiljadarki nije loše, ali to nije *pošteno*. To je tek sića. Šta me boli dupe za Betinu glupu vilu? Baš me briga što sam je spalila. Kupiću drugu. Kupiću i drugi auto. Kupiću druga klasična kola.

Izlećem iz Berlington arkejda na Pikadili. Izduvni gasovi i miris kafe iz obližnjeg *Kafe Nera*. Taj me miris podseća na Nina. On voli jaku, crnu. Bez šećera i mleka. (Ne znam stvarno kako može tako da je pije.) Uspomene mi naviru i zatvaram oči. Gotovo da ga osećam, ukus gorkog espresa na njegovim vrelinama. Zemljast ukus duvana. Miris iznošene kože. Njegovi me povijeni brkovi grebu po koži.

Ne. Ne. Otišao je. Nema ga. Tresem glavom da izbacim njegovu sliku. Kunem se bogom: *završila sam s muškarcima*. Ima da budem ponovorođena devica. (Hmmm, je l' tako nešto postoji? Možda će mi se himen spojiti. Biću tesna da tešnja ne može.)

Ponovo proverim aplikaciju na ajfonu, ali i dalje pokazuje aerodrom. Sad kad imam love, mogu da se dam u potragu.

– TAKSIIIIII! – viknem i dignem ruku.

Ne. Jebi se, Nino. Sad si mrtav za mene. Osećam ukus novca – i komadiće čokolade koji su mi se zaglavili među zubima iz onih biskvita koje sam pojela u *Ricu*.